

TISZTELT ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG!

Alulírott Kalmár László, [REDACTED] alatti lakos, a [REDACTED] kapott felhívásban foglaltaknak határidőben eleget téve,

IV/3753-1/2024 SZ. JAVASLAT	
Ügyszám:	IV/3753-2/2024
Érkezett:	2025 JAN 02.
Erkezés módja	
☐ POSTÁN	☒ @ EGYÉB:
Példány:	Melléklet: Keszletiroda:

HIÁNPÓTLÁS

keretében az indítványomat az alábbi részletes, további alapjogi érveléssel egészítem ki, egyidejűleg a felhívásban szereplő „igazolási kérelmet” is előterjesztve. (Bár ez utóbbi tartalmával nem vagyok tisztában, ilyen kitélt még sosem tartalmazott egyik hiánypótlásra történő felhívás sem. Az indítványt határidőben terjesztettem elő, a hiánypótlást most ugyancsak határidőben terjesztem elő. Mindenesetre ha a tisztelt Taláros Testület bármilyen késedelmet, mulasztást érzékelt volna, azt kérem igazoltnak tekinteni.)

Az állított alapjogi sérelmek körét annyiban módosítom – szűkítem –, hogy mellőzöm a XXIV. Cikk (1) bekezdésének meghivatkozását, kizárólag

- 1
- az Alaptörvény VI. Cikk (1) bekezdését - Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák. –, valamint
 - az Alaptörvény XXVIII. Cikkének (1) bekezdését - Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el. –

hivatkozom meg, ezek sérelmét állítom a megsemmisíteni kért jogerős másodfokú határozat, illetve az alapul fekvő eljárás kapcsán.

Az Alaptörvény VI. Cikk (1) bekezdésének sérelme az alapul fekvő eljárás ésszerűtlen elhúzása, majd az elhúzásra hivatkozó elutasító döntés kapcsán:

Az indítványomban már részletesen kifejtettem, a teljesség kedvéért azonban röviden visszautalok a következőre, természetesen fenntartva az ezen alapjogi sérelmemre vonatkozó, az indítványom végén mintegy másfél oldalnyi terjedelemben kifejtett korábbi alapjogi érvelésemet is:

A magánélethez, illetve a családi élethez, valamint a kapcsolattartáshoz való alapjog nem csupán az indokolatlan beavatkozás tilalmát jelenti, hanem adott esetben a bíróságok aktív, hatékony beavatkozási kötelezettségét is magába foglalja azokban az esetekben, amikor ez szükségessé válik ezen alapjogok biztosítása végett.

Az EJEB is kimondta a 66396/2014 számú ügy ítéletében (*Improta kontra Olaszország*), hogy:

A nemzeti szerveknek – jelen esetben a bíróságnak – meg kell hozniuk minden olyan intézkedést, ami ésszerűen elvárható tőlük annak érdekében, hogy elősegítsék a kapcsolattartást. Az ilyen típusú ügyekben az intézkedés megfelelőségét az alkalmazás gyorsaságának mércéjével kell mérni, mert az idő

múlása visszafordíthatatlanul károsíthatja a gyermek és a különélő szülő kapcsolatát. Az időtényező tehát rendkívüli fontossággal bír.

Az EJEK más analóg ügyekben rámutatott: Amikor a jelentkező nehézségek elsődlegesen abból fakadnak, hogy a nevelő szülő akadályozza a gyermek és a különélő szülő rendszeres kapcsolatát, akkor az illetékes nemzeti hatóságok – a jelen esetben a bíróság - feladata meghozni az együttműködés elutasítását büntető intézkedéseket (ld, EJEK mutatis mutandis, Tocarenco kontra Moldvai Köztársaság, n° 789/13, § 60, 2014. nov.4; Strumia, Németh Zoltán kontra Magyarország).

Idézem továbbá a tisztelt Alkotmánybíróság 3306/2023. (VI.15.) AB végzéséből Dr. Szabó Marcell alkotmánybíró párhuzamos indoklásából a [36] pontban foglaltakat:

2 „Az alkotmányjogi panaszra okot adó összesen tizenkét ügyet együttesen vizsgálva ugyanakkor joggal feltételezhető egy, az Alaptörvény értékrendjét (így különösen a tisztességes és hatékony bírósági eljárás követelményét, a gyermek legjobb érdekének biztosítását, a gyermek és a szülő kapcsolattartáshoz való jogának érvényesítését) kifejezetten lerontó bírói gyakorlat az eljáró bíróság részéről. Az a bírói jogértelmezés ugyanis, amely lehetővé teszi, hogy a „soron kívüliség” intézményébe beleférjen az egyes ügyek hónapokra történő nyilvánvaló félretétele egészen addig, amíg az ügyek „meg nem oldják saját magukat”, meggyőződésem szerint ellentétes az Alaptörvény szellemiségével. Álláspontom szerint a Bpnp. 22/C. § (1) bekezdése szerinti „soron kívüliség” követelménye az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése, XVI. cikk (1) és (2) bekezdése, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése alapján azt a követelményt támasztja az eljáró bíróságokkal szemben, hogy a beérkezett kérelmet haladéktalanul megvizsgálják, és amennyiben egy kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtására irányuló eljárás során a kérelem előterjesztésekor a határozat még végrehajtható, az eljáró bíróságnak a döntését olyan időben kell meghoznia, hogy a határozat még a döntés meghozatalakor is végrehajtható legyen. Ennek a követelménynek pedig a Szegedi Járásbíróság eljárása és döntései nyilvánvalóan nem tettek eleget.”

Ami az időtényező meghatározó súlyát illeti:

Elvi síkon szükséges kiemelnem: amikor a kapcsolattartás végrehajtása még a gyámhivatal hatásköre volt, az elsőfokú döntést maximum 30 napon belül meg kellett hozni, majd – akkor még kétfokozatú volt a közigazgatási eljárás – a másodfoknak ugyancsak 30 napon belül kellett meghoznia a jogerős döntéseket. Ha ehhez hozzáadjuk a postázási időket, meg a fellebbezési határidőt, 3 hónapon belül meg kellett születnie a jogerős döntéseknek. Ezt kell tehát ésszerűen elfogadható intézkedési határidőnek tekinteni, ahogy egyébként az EJEK, illetve az ezen alapjogi és egyben személyiségi jogi sérelem kapcsán korábban eljáró bíróságok is ebből indultak ki.

Az ésszerű időtartam pedig nyilván nem függhet attól, hogy az adott terület éppen gyámhivatali, vagy bírósági hatáskör, az ésszerű időtartam magától a jogterületről függ.

Ehhez képest a mi esetünkben megállapítható, hogy a végrehajtás iránti kérelmeim egészen 2024 márciusának végéig bizonyosan végrehajthatók voltak, mivel akkor hatályosult a korábban per megszűnése és vele együtt az általam végrehajtani kért ideiglenes intézkedés hatályát vesztese. *(Vagyis az első – most másodfokon elutasított – kérelmem végrehajtására mintegy 7 hónapja volt a bíróságnak, ennyi időn belül – pontosabban ennél sokkal rövidebb időn belül is! - mindenképpen köteles lett volna jogerős döntéseket hozni. Így a keletkezett alapjogi sérelem és a gyalázatos, célzatos huzavona között az ok-okozati kapcsolat egyértelműen fennáll.)*

Külön hangsúlyoztam, hogy az indítványom nem egyszerűen két kapcsolattartási alkalom következmények és pótlás nélküli megíúsulását jelenti, mivel ugyanez a helyzet az összes többi – *több tucat!* – elmaradt alkalom és benyújtott végrehajtás iránti kérelmem esetében is: ugyanezen „elv” mentén 1,5 év összes kapcsolattartása (illetve mindegyik elmaradása) ugyanerre a sorsra jut.

2023 augusztus vége óta szó szerint nem történt semmi érdemben Veszprémben a kapcsolattartásunk kikényszerítése érdekében, egyetlen kapcsolattartás pótlására nem került sor és most már – ha ezt így „lenyeli” a tisztelt Taláros Testület - nem is fog többé sor kerülni!

2023. augusztus 13-a óta egyetlen egy kapcsolattartás nem valósult meg – azóta nem láttuk egymást a kislányommal egyetlen egyszer sem! -, ha pedig elfogadjuk a „visszamenőleges jogfosztást”, mint az Alaptörvényt nem sértő „megoldást”, a másfél éve leállított kapcsolattartás pótlására soha nem kerül sor, hiszen ugyanarra a sémára így az összes kérelmemet végrehajthatatlannak fogják nyilvánítani, sőt még velem fognak fizettetni százazreket a kérelmezettnek azért, mert a bíróság kvázi „elévültette” a végrehajtáshoz való jogomat, illetve a kapcsolattartás pótlásához való alapjogomat.

Az, hogy Veszprémben elmulasztották az aktív, hatékony beavatkozási kötelezettségüket, arra vezetett, hogy a családi élethez nélkülözhetetlen kapcsolat nem maradhatott fenn köztünk: a korábban már kialakult, kifejezetten jó kapcsolat elhidegült, Noémi elidegenedett, ami elfelejthetetlen és teljes mértékben helyre már nem hozható, súlyos sebeket eredményezett apa és lánya esetében egyaránt és mára ott tart, hogy Noémi elveszíti az egyik gyökerét, míg én elveszítem az egyetlen még élő családtagomat.

Ezen segíteni, megpróbálni valamit még helyrehozni, kizárólag a másfél év „kimaradás” sürgős, azonnali, tempós pótlásának megkezdésével képzelhető el, ha tehát elfogadjuk az „utólagos jogfosztást” – a már megszerzett kapcsolattartási jogosultság annullálását - alkotmányosnak, úgy ezzel Noémi és én végleg, visszafordíthatatlanul elveszítjük egymást.

Az Alaptörvény VI. Cikk (1) bekezdésének sérelme tehát nyilvánvaló és egyértelmű az ok-okozati összefüggés is az alapjogi sérelem keletkezése és az alapul fekvő eljárásban történtek (illetve nem történtek, a huzavona, a szándékos, célzatos altatás), valamint a jogerős döntésben foglaltak (visszamenőleges jogfosztás) között.

Az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésének sérelme az alapul fekvő eljárás ésszerűtlen elhúzása, majd az elhúzásra hivatkozó elutasító döntés és az adekvát, érdemi indoklás – a Kúria által elvi mondanivalóval közzétett határozattól való eltérés indoklásának elmulasztása - kapcsán:

Az indítványomban már ezt is részletesen kifejtettem, a teljesség kedvéért azonban röviden visszaalakok a következőre:

A Bnpt. kógens rendelkezést tartalmaz a meghíúsult kapcsolattartás pótlására kötelezést illetően: minden esetben fel kell hívni a pótlás biztosítására (is) a kérelmezettet, ha a kapcsolattartás a jogosultnak nem felróható okból maradt el. (lásd: Ptk. 4:182. § (2) bekezdésének kógens rendelkezése.)

Ugyanakkor a Bnpt. nem tartalmaz olyan rendelkezést, hogy amennyiben a szabályozás megváltozik – hatályát veszti és életbe lép az előző szabályozás, vagy új szabályozást hoznak -, akkor „a múltat végképp el lehetne törölni”, hogy ilyenkor a megszerzett jogosultság elvesz – beleértve az okozott utazási költség megtérítésére vonatkozó jogosultságot is -, a renitens kapcsolattartás-akadályozó pedig kvázi amnesztiát kap: feledésbe merülnek a „bűnei”, sőt még perköltséget is kap, még meg is jutalmazza a bíróság ebben az esetben a pórul járt jogosult zsebéből.

Az adott jogkérdésben a Kúria Kfv.38.269/2019/4.sz. elvi mondanivalóval közzétett állásfoglalása az irányadó:

ELVI TARTALOM – A kapcsolattartás elmaradása miatti panasz esetében a gyámhatóság nem tagadhatja meg az önhiba vizsgálatát és az indokolt intézkedések megtételét azon az alapon, hogy időközben megváltozott a kapcsolattartás rendje. Ez utóbbi körülménynek a kapcsolattartás pótlása körében lehet csak jelentősége, de a változás nem teszi szükségtelenné a hatósági vizsgálatot.

Kúria Kfv. 38.269/2019/4.

Gyámhatósági ügyben hozott végzések bírósági felülvizsgálata

A határozat elvi tartalma

A kapcsolattartás elmaradása miatti panasz esetében a gyámhatóság nem tagadhatja meg az önhiba vizsgálatát és az indokolt intézkedések megtételét azon az alapon, hogy időközben megváltozott a kapcsolattartás rendje. Ez utóbbi körülménynek a kapcsolattartás pótlása körében lehet csak jelentősége, de a változás nem teszi szükségtelenné a hatósági vizsgálatot.

Automatizáltan készült kiadvány

„Az alperes abban tévedett, hogy arra hivatkozva, hogy a kérelmek benyújtása és a végleges meghozatala között a kapcsolattartás rendje megváltozott, a Gyerm. 33. §-a szerinti vizsgálatot nem kell elvégeznie.
[...] Az alperes akkor jött volna el helyesen, ha a felperes kérelmei alapján az elmaradt kapcsolattartások tekintetében az önhiba hiányát, vagy annak fennállását vizsgálja, a kapcsolattartás rendjének megváltozása ugyanis a gyermek fejlődésének veszélyeztetése körében releváns lehet, ahogyan arra a Gyerm. 33. § (2) bekezdése utal.
[...] Az, hogy a felperes az elvált jogait járó személyes kapcsolattartás végrehajtását kérte, ami a felperes kérelmei jogerős elbírálásakor már nem illette meg, nem eredményezheti a Gyerm. 33. §-a szerinti vizsgálat, és ezen belül is az önhiba fennállta vizsgálatának teljes elmaradását.
[...] Helytakaró következtetést vont le az elsőfokú bíróság az alkalmazandó kapcsolattartási szabályozás döntés tekintetében is, mert a gyámhatóságnak a felperes kérelmeinek megfelelően az elmaradt kapcsolattartások idején irányadó kapcsolattartási határozatot kell vizsgálni, figyelemmel a Gyerm. 9. § b) pontjára.

[20] **A kapcsolattartás elmaradása miatti panasz esetében a gyámhatóság nem tagadhatja meg az önhiba vizsgálatát és az indokolt intézkedések megtételét azon az alapon, hogy időközben megváltozott a kapcsolattartás rendje. Ez utóbbi körülménynek a kapcsolattartás pótlása körében lehet csak jelentősége, de a változás nem teszi szükségtelenné a hatósági vizsgálatot.**

Az, hogy a Veszprémi Járásbíróság tudatosan és célzatosan altatta a végrehajtási kérelmeim elbírálását, **nem eredményezhet visszamenőleges hatályú jogvesztést** egy apa és főként egy gyermek számára. Ahogy persze **visszamenőleges hatályú amnesztiát sem eredményezhet** a kérelmezett korábbi jogsértései, kapcsolattartás-akadályozásai következményeit, szankcióit illetően.

A rendes bíróságokra a törvények és a jogegységi határozatok bírnak kötelező erővel. A Kúria által elvi mondanivalóval közzétett határozatokban foglalt alapvető iránymutatástól tehát ha nem is szokás, de elvben el lehet térni, **azonban az indoklási kötelezettség ebben az esetben kötelezően kiterjed a Kúria közzétett határozatától való eltérés részletes és alapos megindokolására, amelyben ki kell fejteni, hogy a Kúria által közzétett általános alapelv az adott konkrét eljárás esetében miért nem alkalmazható.**

A Bnpt. 22/C. § (2) bekezdése szerint **ha a bíróság megállapítja, hogy a kérelmezett megszegte a kapcsolattartásra vonatkozó határozatban foglaltakat, elrendeli a végrehajtást.** A vizsgálat tehát kötelezően azzal indul, hogy a bíróság megvizsgálja azt, hogy a kérelmezett megszegte-e az **akkor éppen aktuális** szabályozásban foglaltakat. **Olyan jogszabályi rendelkezés pedig nem létezik, ami ennek a vizsgálatát kizárná abban az esetben, ha időközben már másik szabályozás lenne éppen.**

A jogszabály pedig **kógens** rendelkezéssel folytatódik: **Ha a bíróság megállapítja, hogy a kérelmezett megszegte a kapcsolattartásra vonatkozó határozatban foglaltakat, elrendeli a végrehajtást.**

Itt már a szöveg nem tartalmazza azt, hogy **konkrétan az egykoron megsértett határozat végrehajtását rendeli el a bíróság**, csupán annyit tartalmaz, hogy elrendeli a végrehajtást. Nem mondja, hogy pontosan minek a végrehajtását rendeli el, azonban erre a válasz egyértelmű: **a kapcsolattartási jog, az elmaradt/megtagadott kapcsolattartás végrehajtását rendeli el.** Itt nem egy formális határozat végrehajtásáról, hanem a határozat által megteremtett és utólag „vissza nem vehető” jogosultság végrehajtásáról van szó.

A végrehajtást tehát **mindenképpen el kell rendelni**, mivel a kérelmezett megszegte a kérelemmel érintett alkalmakkor **az akkor érvényben lévő** szabályozásban foglaltakat.

A tisztességes eljárás kérdésében a **6/1989. (III.11.) AB határozat** az irányadó, amely szerint akár **az összes részletszabály betartása dacára is lehet az eljárás összességében vizsgálva méltánytalan, vagy igazságtalan, vagy nem tisztességes.**

Az Alkotmánybíróság általában a „tisztesség” vizsgálatát leszűkíti a kontradiktórus elv érvényesülésének, a fegyverek egyenlőségének az érvényesülésének, **a visszamenőleges hatályú jogalkalmazás tilalmának**, illetve **az indoklás létének** a vizsgálatára.

Ezekre nézve nyilván létezik egzakt alapjogi érvelés, ahogy – ezek tekintetében – az indítványom is megfelelő alapjogi érvelést tartalmazott. (Lásd: *visszamenőleges hatályú jogalkalmazás analógiája, illetve az érdemi, jogszabályi alapokkal alátámasztott indoklás – és különösen a Kúria közzétett határozatától való eltérés indoklása – hiánya.*)

Ugyanakkor arra nézve, hogy egy eljárás – függetlenül az egyes részletszabályok betartásától, illetve be nem tartásától! – összességében vizsgálva méltánytalan, súlyosan igazságtalan, és nem tisztességes, nyilván nem lehetséges egzakt alapjogi érvelés, hiszen ezt elsősorban már az ember igazságérzete, a „korrektség” (fair-trial) szubjektív megítélése alapján lehet csak vizsgálni, itt tehát már az „elvárhatóság” az, amit vizsgálni kell egy konkrét szituációban, ami – természeténél fogva – szubjektív megítélésű.

Amennyiben az általam a jelen alkotmányjogi panasszal támadott jogerős végzés indoklás és jogszabályhely meghivatkozása nélküli önkényes „deklarációját” elfogadjuk – vagyis osztanánk azt az álláspontot, hogy a végrehajtani kért határozat időközbeni megváltozása, vagy hatályát vesztese a kérelmező visszamenőleges hatályú jogfosztását eredményezi -, abban az esetben

ennyiben tekinthető tisztességes eljárásnak az, hogy az elsőfokú eljárásban a bíróság éppen addig függeszti fel a végrehajtási kérelmem elbírálását, ameddig az végrehajtható?!

Mennyiben tekinthető tisztességesnek az olyan felfüggesztés, ami – tartalma szerint - ténylegesen a végrehajtási eljárás érdemi lefolytatásának szándékos, célzatos megtagadása, elszabotálása?!

(Ne felejtjük el: hiába mellőzte utóbb a másodfok ez elsőfokú összehangolt felfüggesztéseket nem csak ebben az esetben, hanem az összes többiben is, mire ugyanis ez megtörtént, már bekövetkezett az elsőfokú huzavona célja: addigra már hatályát veszítette a végrehajtani kért kapcsolattartási jogot megteremtő ideiglenes intézkedés, amit már jóval korábban végre kellett volna hajtani, hiszen az ideiglenes intézkedés lényege, hogy egyébként is – fellebbezésre tekintet nélkül - azonnal végrehajtható!)

De eleve mennyiben tisztességes egy ideiglenes intézkedés végrehajtását felfüggeszteni, miközben az ideiglenes intézkedésnek éppen az adja a lényegét, hogy azonnal végrehajtható!

Mennyiben tisztességes tehát lényegében a végrehajtás eszköztárával beleavatkozni egy másik jogterületbe: a családjogi per bírójának a gyermek érdekében hozott ideiglenes intézkedését „hatástalanítani” azzal, hogy nem hajtjuk végre? Belefér-e ez az Alaptörvény 28. Cikkében foglalt alapvetésbe?!

Rátérve magának a megsemmisíteni kért döntésnek a többszörösen is tisztességtelen voltára:

Kezdem azzal, hogy amennyiben elfogadjuk azt, hogy a már hatályát veszített szabályozás által megteremtett kapcsolattartási jog utóbb már nem végrehajtható, akkor ez a **Pp. 176. § (1) bekezdés f) pontja szerinti kógens visszautasítás ok.** Vagyis ebben az esetben az igény bírósági úton nem érvényesíthető, azt – érdemi vizsgálat (és amúgy illeték és egyéb költség megállapítása nélkül) – vissza kell utasítani.

Amennyiben a visszautasítási ok csak később derül ki – vagy idő közben áll be (mondjuk éppen a bírósági huzavona eredményeként) -, akkor a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja alapján a már megindult eljárást – érdemi vizsgálat nélkül – meg kell szüntetni.

Amit viszont garantáltan nem lehet: érdemben alaptalanként kezelni és érdemben elutasítani a kérelmet – alkalmazva ráadásul az érdemben megalapozatlan kérelem esetére vonatkozó perköltség vonzatot! – a kérelem érdemi vizsgálata nélkül!

Mennyiben lehet tehát tisztességes egy olyan döntés, amelyben érdemben alaptalannak minősítve, érdemben elutasítanak egy kérelmet annak hangoztatása mellett, hogy a kérelem érdemi vizsgálatára (már) nincs lehetőség?!

(Egy kérelem alapos, vagy alaptalan volta nyilván csakis a kérelem benyújtásakor érvényes helyzet alapján ítélhető meg. Egy a benyújtásakor érdemben alapos kérelem nem válhat utóbb érdemben alaptalanná. Végrehajthatatlanná esetleg válhat, de alaptalanná semmiképp. Márpedig nem lehet egyenlőségjelet tenni az „alaptalan” és a „nem végrehajtható” közé. Ilyen alapon egy anyagi követelést is érdemben alaptalannak lehetne minősíteni, ha mondjuk az eljárás során kiderül, hogy az adósnak nincs végrehajtható vagyona, jövedelme.)

Továbbá **mennyiben tisztességes, illetve igazságos az a döntés, amely szerint az eredetileg érdemben alapos kérelmet benyújtó kérelmezővel még 120.000Ft perköltséget is fizettet a bíróság a kérelem benyújtására alapot adó kérelmezettnek ahelyett, hogy azt mondaná: örüljön, hogy a bírósági huzavonának köszönhetően megúsza a végrehajtás elrendelését?!** (Arról nem beszélve, hogy ügyvédi munkaként csakis az eredményes ügyvédi tevékenységet lehet díjazni, a felesleges, érdemben nem elfogadott maszlagot nem. A mi esetünkben a kérelmezett ügyvédjének egyetlen mondata volt, amit a bíróság értékelt: az, hogy a végrehajtani kért szabályozás hatályát veszítette, így az – szerinte – már nem végrehajtható. Ez az egy mondat ért tehát 120.000Ft-ot annak ellenére, hogy ezzel egyébként a bíróság már fél éve tisztában volt – nem számított nóvumnak –, csupán mostanáig „nem akartak tudni róla”, vagy csak megváltozott az álláspontjuk, aminek az okát – érdemi indoklás hiányában – bizonyosan sosem fogjuk már megtudni.)

Továbbra is csak azt tudom mondani: aki szerint ez a tömény gyalázat **összességében vizsgálva** méltányos, igazságos, tisztességes, az ezt bátran írja le, indokolja meg és persze **adja hozzá nyilvánosan a nevét!**

6

Változatlanul fenntartom természetesen a tisztességes eljárás másik alapkövének – **a visszamenőleges hatályú jogalkalmazás tilalmának** – a sérülését állító álláspontomat is ezáltal a döntés által:

Minden magatartást, és követelést **a felmerülésének időpontjában érvényes** jogszabályok, joghelyzet alapján kell megítélni.

A Kúria – közzétett határozatában – helyesen mutat rá arra, hogy **a szabályozás megváltozására hivatkozva nem lehet „a múltat végképp eltörölni”, nem lehet megtagadni az önhiba vizsgálatát és az indokolt intézkedések megtételét.** (Köztük a Ptk. 4:182. § (2) bekezdésében kötelezővé tett pótlásról történő rendelkezést is.)

Ez ugyanis lényegében egy utólag hozott új szabályozás (kvázi egy „új jogszabály”) **visszamenőleges hatályú alkalmazása** lenne: egy a korábbi szabályozás alapján megszerzett kapcsolattartási jogosultság utólagos annullálása, vagyis **visszamenőleges hatályú „jogfosztás”**. (Ahogy persze anyuka „bűneit” sem lehet ezen az alapon „végképp eltörölni”, ez viszont visszamenőleges hatályú „amnesztia” lenne.)

Változatlanul fenntartom természetesen a tisztességes eljárás másik alapkövének – **az indoklási kötelezettségnek** – a sérülésére vonatkozó korábbi álláspontomat is: a bíróságok kötelesek a döntéseiket **indokolni**, továbbá ennek keretében **az indoklás alapját képező jogszabályhelyeket is megjelölni**, hogy az indoklás jogi háttere kiderüljön a felek számára.

A Veszprémi Törvényszék az indoklási kötelezettségének egyáltalán – **érintőlegesen sem** – tett eleget, amikor a végrehajtás el nem rendelhető voltát **sem jogszabállyal, sem érdemi érveléssel nem támasztotta alá**, hanem elintézte annyival, hogy „egyetért a kérelmezett álláspontjával”, miszerint az idő közben megváltozott szabályozásra tekintettel a korábban alapuló követelés már nem hajtható végre.

Az „én úgy gondolom”, az „egyetértek a kérelmezettel” nyilvánvalóan nem tesz eleget az adekvát indoklás kötelezettségének, mivel üres, nincs azonosítható alapja, konkrétan megjelölt jogszabályi háttere.

Ráadásul az viszont már konkrét jogszabályi követelmény az indoklási kötelezettség kötelező tartalmi elemeire vonatkozóan, hogy a Kúria által közzétett határozattól való eltérést a bíróságok kifejezetten kötelesek megindokolni, mégpedig igencsak alaposan!

Ez pedig végképp nem kerülhető meg, ha a másodfok által megváltoztatott határozat, vagy akár a kérelem, a fellebbezés, vagy éppen a fellebbezési ellenkérelem kifejezetten egy ilyen Kúria által közzétett határozaton alapul, arra konkrétan hivatkozik!

Márpedig a másodfokú jogerős végzés még csak nem is említi a Kúria Kfv.38.269/2019/4.sz., elvi tartalommal közzétett ítéletét annak ellenére sem, hogy én a fellebbezési ellenkérelmemben kifejezetten hivatkoztam rá: semmilyen indoklást, magyarázatot nem tartalmaz arra vonatkozóan, hogy miért látta indokoltnak eltérni a Kúria általam meghivatkozott elvi iránymutatásától!

Mindezek alapján változatlanul kérem tehát az általam sérelmezett jogerős és végleges végzés – és részben az alapul fekvő eljárás - alaptörvény-ellenességének megállapítását, és ezen okból történő megsemmisítését.

